Det store spranget

– ELLER BARE ET LITE SKRITT TIL SIDEN?

Anne Sophie Gjems var leder med gode bonuser og stramme drakter. Nå er hun lærer i ungdomsskolen. På veien måtte hun ta et oppgjør med sin egen stolthet.

TEKST *Eva Glorvigen*
FOTO *Anne Elisabeth Næss*

Jeg var låst i en definisjon av meg selv som karrierekvinne. Karrieren var viktig for selvbildet mitt, det måtte jeg jobbe med, sier Anne Sophie Gjems (39).

Jeg var 21 år, og kom ikke inn på jusen. Jeg følte at jeg begynte å bli gammel, og at det hastet med å komme i gang med en utdannelse. Jeg slengte inn en søknad på lærerskolen.

Moren min var oppgitt: «Du har aldri sagt at du vil bli lærer. Hva skal du der?» Men, gamla på 21 forlot den store advokatdrømmen, ble lærer, og visste hele tiden at jeg skulle aldri jobbe som lærer.

Derfor smatt jeg over til legemiddelbransjen etter endt lærerutdannelse. Jeg var 26 år, året var 1998. Jeg hadde en begynnerlønn som legemiddelkonsulent på 370 000, firmabil og bonus, og jeg var med på å innføre Viagra til Norge. Etter to år med mannens underliv, søkte jeg nye utfordringer hos konkurrenten og gikk over til segmentet mage/tarm.

Legemiddelindustrien er beinhard. Hver uke måtte jeg innfri. Først skulle vi selge inn pillene, så skulle vi selge mer. Fokuset var hele tiden å nå hårete mål, selge mer, tjene mer.

Etter kort tid fikk jeg lederjobb, *manager sales training and development*. Jeg reiste mye og jobbet fra Bergen, Stavanger, Trondheim og Brussel. Jeg holdt store salgskonferanser, gikk i drakt og var stresset. Men jeg hadde det kjempegøy, og hadde alltid pluss på kontoen.

ET VANSKELIG SPØRSMÅL

Da jeg var 31 smalt det. Jeg hadde en datter på to år, et gammelt hus som vi totalrenoverte, og en karriere som suste i femte gir. Og så tok broren min livet sitt. Han og jeg var veldig nær hverandre. Jeg hadde det så vondt, og kjente at jeg ikke orket mer. Så jeg stakk. Fra hus og mann. Vi delte omsorgen for datteren vår. Den ene uken var jeg businesskvinne, den neste businesskvinne/mor. For et styr. Etter vel et år gikk det opp for meg. Jeg sto midt i en livskrise, og i forvirringens kaos hadde jeg forlatt verdens beste mann. Jeg la meg flat, og fortalte ham at jeg hadde dummet meg ut. Men han var ikke klar for noen gjenforening. «Ok, men jeg venter på deg», sa jeg. Og han kom.

Storebroren min var manisk depressiv. Jeg har lært at det å holde kjeft om det som er vanskelig ikke fungerer. Hele prosessen med min egen krise startet en tankeprosess. Var det egentlig dette jaget jeg ønsket for meg og familien min? En dag kom beskjeden om at avdelingen jeg ledet skulle flytte til Södertälje i Sverige. Det var ikke aktuelt for meg å følge med, så jeg takket ja til sluttpakke og måtte finne ny jobb. Jeg søkte på like krevende jobber i ledersjiktet, og ville ikke ta oppgjøret med mitt eget livskjør. Jeg var låst i en definisjon av meg selv som karrierekvinne.

Jeg fant et kult lite konsulentfirma, og ble kompetanseansvarlig. Jeg fikk nye utfordringer, jeg presterte og hadde det gøy. Men det vokste også frem et *men*. På skulderen min satt en liten djevel og hvisket meg i øret at nå er det enda en påskefrokost i barnehagen du ikke får med deg. Skoleavslutningen går du også glipp av. Datteren din savner deg. En dag måtte jeg være hjemme med min syke sønn.

Sønnen min hadde 40 i feber, og jeg skrek: Nå holder du kjeft!

Selvsagt jobbet jeg. Han hadde 40 i feber, og med tynn stemme ba han: «Mamma, kan du lese for meg?» Da hørte jeg meg selv brøle: «NÅ HOLDER DU KJEFT! MAMMA MÅ JOBBE!» Da skjønte jeg det. Sånn kan jeg ikke holde på. Jeg klasket igjen pc-en, og tenkte at her realiserer jeg meg selv, men hvor blir det av ungene mine? Jeg hadde en dårlig følelse for det livet jeg levde, og kjente at det bar galt av sted. Så var den lille djevelen på skulderen der igjen: «Hva om du prøver ut den lærerutdannelsen din? Men det er ikke sikkert noen vil ha deg. Du har aldri praktisert. Og det er 13 år siden du gikk ut av lærerskolen.»

SÅRE OG SKJØNNE

En liten uke senere hadde jeg fått et årsvikariat på Hosletoppen ungdomsskole, fem minutter hjemmefra. Jeg skulle være kontaktlærer for 19 niendeklassinger. Jeg har aldri følt meg så naken og ydmyk for noen oppgave. Det fortalte jeg også, både til elevene og foreldrene.

Samtidig kjente jeg en sorg over den karrieren jeg ga opp. Jeg ble sjokkert over hvor mye av identiteten min som var forbundet med prestisjen i jobben jeg hadde. Karrieren var viktig for selvbildet mitt, og det måtte jeg jobbe med. Og så tenkte jeg mye på alt jeg hadde lest om ufyselige ungdommer, gørrkjedelige gamle lærere og nedslitte skolelokaler. Hvorfor ville jeg meg selv så vondt?

Jeg skulle ha elevene i gym og norsk. Gym var greit, bokmål likeså, men nynorsk … Første dag ble jeg møtt av en 66 år gammel kollega som har vært lærer hele sitt liv. Til tross for Parkinson og høyt blodtrykk, hjalp hun meg: «Hva kan jeg gjøre for deg? Du trenger sikkert hjelp med nynorsken?» Hun brukte ettermiddagene sine til nynorsken min satt. Kollegene mine, makan til engasjerte mennesker skal du lete lenge etter. De bryr seg både på det pedagogiske og det medmenneskelige plan.

Når du ser en ungdomsgjeng kan den se skummel ut, men når du kjenner dem, ser du skjønnheten og sårheten i dem. Dagens unge er høflige og interesserte, de er hardtarbeidende og lærevillige. Men de er tenåringer, hormonene koker og de er i sitt livs vanskeligste fase. Jeg har lagt vekt på å møte elevene med ærlig nysgjerrighet, og latt dem forstå at jeg vil dem vel. Jeg vil at de skal lykkes.

EN NY BUNNLINJE

I næringslivet jobbet jeg mye med relasjonsledelse, en god relasjonen må være til stede for at folk skal være motivert til å yte. Jeg har alltid likt utfordringer i jobben, og det får jeg i fullt monn nå også. Å være lærer er ikke noe du gjør på autopilot. Hverdagen består av jentekonflikter og intriger. Noen elever mangler motivasjon, andre har en utfordrende hjemmesituasjon. For meg handler det om å snu prosesser og sørge for at bunnlinjen blir bra. Men nå handler ikke bunnlinjen om penger. Vi snakker om unge som skal lære noe viktig som de får bruk for, noe som bygger selvtilliten deres. Det er kanskje den viktigste kapitalen vi har.

Da mitt andre skoleår som lærer gikk mot slutten, og elevene mine skulle ut av ungdomsskolen, gikk jeg uten sminke de to siste ukene. Jeg gråt og gråt. Herregud, som jeg kom til å savne de fine menneskene. Hvordan skulle jeg holde ut uten dem? Da jeg skulle ta imot 25 nye 12–13 åringer nå i høst, tenkte jeg at jeg ikke ville bli like glad i dem som jeg hadde vært i mitt første kull. Men så var det akkurat som å få barn nummer to. Jeg forguder dem! I løpet av sommeren har det skjedd noe med meg også.

Da folk spurte meg det første året hva jeg drev med, hvisket jeg med lav stemme: «Jeg er lærer i ungdomsskolen. Vikariat». Men nå sier jeg det med store, stolte bokstaver. Jeg søkte og fikk fast stilling. Hjemme er det også en ny giv. Ungene har en blidere mamma og mannen min en blidere kone. Jeg har det mye bedre. Men jeg innrømmer at det gjorde vondt å få den første lønnsslippen. Nesten 20 000 mindre hver måned. Det merkes. Men jo mer jeg har, desto mer bruker jeg. Moren min nyter synet av en fornøyd datter med hvilepuls og senkede skuldre. Men hun er fortsatt litt sjokkert over at jeg, av alle, skulle bli lærer. Og elske det. Takk skjebne, for at jeg slengte inn den søknaden lærerskolen den gangen. »

FOTO PRIVAT

TOPPSJEFENS 10 BESTE TIPS

Anita Krohn Traaseth er direktør i Hewlett Packard og driver ledelsesbloggen Tinteguri. Dette er hennes beste jobbtips.

1 **Våg å følge hjertet og egne drømmer.** Søk den jobben du ønsker deg, ikke det omgivelsene forventer av deg. Ikke vær så himla politisk korrekt, du blir så kjedelig og sannsynligheten for at du setter spor blir minimal.

2 **Vær ydmyk overfor firmaet du skal inn i og dets historie.** Noen har gjort jobben din før deg. Lær av det.

3 **Finn din egen stil.** Hvis du klarer å utvikle trygghet, åpenhet og toleranse, kan du mestre de fleste motbakker.

4 **Bli god på kommunikasjon.** Vit når du skal begeistre og når du skal overbevise. Lær av gode kommunikatører. Dette er et fag.

5 **Del æren, vær en sjenerøs kollega.** Når du er raus, får du mer igjen.

6 **Be om feedback, det er da du lærer.** Vær åpen for innspill. Ikke straff noen fordi du blir fortalt noe du ikke liker.

7 **Søk alltid å bli bedre.** Innrøm feil, legg deg flat, stå i det, reis deg, ta sjanser, utvikle deg selv og få påfyll.

8 **Les om ledelse.** Ikke tro at du kan alt intuitivt, les og lær. Det finnes mye bra litteratur på området.

9 **Bygg nettverk og skaff deg mentorer.** Du trenger noen å stole på, som vil deg vel og som har vært i krigen før.

10 **Ta deg tid til å reflektere underveis.** Refleksjon er ren luksus. Gjør det gjerne sammen med andre.

– I januar setter jeg meg på skolebenken. 47 år, og sikkert den eldste i klassen, sier Annette.

Jeg trives i jobben, men ønsker en endring.

Etter 18 år som akuttsykepleier fikk Annette Hvidsand profesjonell hjelp til å velge riktig vei.

«JEG ER 47 ÅR, ER DET FOR SENT Å SKIFTE JOBB NÅ? ER JEG FOR GAMMEL TIL Å SETTE MEG PÅ SKOLEBENKEN?»

Disse spørsmålene meldte seg etter at jeg hadde begynt å gruble. Kanskje jeg skulle finne på noe annet?

Jeg har jobbet som sykepleier i 18 år. Tarmslyng, slag, astmaanfall, benbrudd, overdoser, allergisjokk og selvmordsforsøk er noe av det jeg møter i løpet av en vakt på akuttmottaket på Diakonhjemmet sykehus i Oslo. De siste 10 årene har jeg jobbet på natten, og elsket det. To netter på og en uke fri, to netter på og en uke fri, hele helgen på og en uke fri. En genial turnus når man har to små barn og et godt sovehjerte.

Men etter hvert har det vokst frem et ønske om å ha den samme rytmen som familien min. Fri på julaften og 17. mai, påskefri og helgero. Jeg har to sønner på 12 og 14 år, det hadde vært fint med lik rytme som dem. Dessuten begynner jeg å kjenne at nattevaktene sliter på kroppen. Jeg bruker stadig lengre tid på å bli meg selv etter en arbeidsøkt. Jeg kunne gått tilbake til dagvakter, men jeg begynte å leke med tanken på å finne en ny vei. Problemet var bare at jeg klarte ikke å konkretisere eller konkludere. Og det var ikke det at jeg ikke trivdes i jobben min, tvert imot. Det er meningsfylt å være med og redde liv og å få en livredd pasient til å føle seg trygg. Jeg trives med pasientkontakten, så en arbeidsdag uten å møte folk, passer ikke for meg. Hva er det da som passer? Jeg klarte ikke å finne svaret, og venner anbefalte meg å prøve en karrierecoach. Jeg kom til Mette Venold som driver Karriere i Balanse i Oslo. Etter tre timer hadde hun satt opp min CV, og sammen hadde vi utarbeidet en strategi.

Jeg merket at det var nyttig å snakke med noen som ikke kjente meg, hverken som sykepleier, venninne eller skolekamerat, for de vil gi råd ut fra den rollen de kjenner meg i. Karrierecoachen var helt blank, og hadde en profesjonell tilnærming til mine grublerier. Skulle jeg satt opp cv-en min selv, ville det stått «sykepleier». Ikke noe mer. Etter at karrierecoachen hadde kartlagt kompetansen min, så det punktet slik ut:

- Bred helsefaglig bakgrunn som sykepleier gjennom 18 år
- Ansvarlig sykepleier for mottak og akutt behandling av medisinske og kirurgiske pasienter ved akuttmottak på sykehus
- Erfaring som sykepleier i akuttberedskapsteam
- Har tett samarbeid med nødetatene, AMK, politi og brannvesen
- Har erfaring med livsstilsveiledning av pasienter
- Koordinering av pasienter til avdelinger
- Opplæring og oppfølging av sykepleiere og studenter på avdelingen
- Utdannet innen HMS og kurs med avsluttende eksamen i traumebehandling.

«Sykepleier» … Jeg hadde uten tvil undersolgt meg. I slike sammenhenger blir jeg beskjeden, og jeg trengte hjelp til å få frem alt jeg kan. Timene hos karrierecoachen hjalp meg å finne en retning å lete i. Jeg har lyst til å jobbe med det jeg jobber med, men likevel noe annet. Hva kan det være? Helsesøster.

I januar benker jeg meg forhåpentligvis til med nytt penal og skolebøker og tar helsesøsterutdannelsen på et år. Man må være sykepleier fra før, og i oktober får jeg vite om jeg har kommet inn. Da vil jeg søke et års permisjon, og håper å ta vakter mens jeg går på skolen. Jeg er glad i kollegene mine og i jobben min, og dessuten vil det være godt å ha lønn ved siden av studiene.

Etter endt utdannelse ønsker jeg meg en jobb på en helsestasjon. Det hadde vært supert om jeg kunne kombinere dette med å være helsesøster på en skole. Men helsestasjon er bare en av mange dører som åpner seg. Jeg kan også jobbe i hjelpeorganisasjoner, i sosial- og helsedepartementet eller hos diverse opplysnings-kontorer innen helse.

Når jeg kommer så langt at jeg skal søke jobb, vil jeg tilbake til karrierecoachen og få hennes råd til jobbintervjusituasjonen. Uansett hvor dette leder meg, har prosessen gitt meg selvtillit og trening i ikke å være så beskjeden. Og aller viktigst, jeg får en ny hverdag innenfor mitt eget fagfelt, sier Annette.

DISSE KAN HJELPE DEG

FILOSOFEN

– Se deg selv som veldig gammel, 90 eller 100 år. Se tilbake på livet ditt. Hva var virkelig viktig? spør Henning Herrestad.

FOTO PRIVAT

– Hva sier du til hun som har gått lei av jobben og ønsker noe nytt?

– Jeg må først bli kjent med gjesten (i filosofisk praksis er ingen kunder eller klienter, men gjester). Jeg trenger å høre litt fra hennes livsfortelling, så vil det som kommer opp der lede meg videre. Mye som virker viktig når du står midt oppi det føles mindre betydningsfullt i et lengre perspektiv?

– Er det slik at vi egentlig vet svaret selv, men trenger hjelp til å grave det frem?

– Ja, filosofien er et godt redskap til å rydde opp. Når livet er vanskelig, er det ofte sammensatt. Det finnes ikke ett valg eller én handling som kan løse alle problemene. Min erfaring er at de fleste problemer kretser rundt valg knyttet til jobb eller familie. Jeg råder alle til å ta en skikkelig samtale med seg selv fra tid til annen. Ofte er det slik at tanker går i ring, og da får du ikke analysert situasjonen. Det blir som å gå og rugge på en tann som gjør vondt, istedenfor å gå til tannlegen å få det ordnet.

– Kan du merke det hvis noen frykter svarene de kan gi seg selv?

– Når man følger en følelsesmessig nerve og blir berørt, men ikke vil videre inn i det, snakker man seg bort.

> **Det finnes ikke ett valg eller én handling som kan løse alle problemer**

Noen ønsker ikke å se det som er vanskelig. Jeg merker det fort, for da blir gjesten mindre engasjert, bruker mange ord og abstrakte tanker. Da er det min jobb å trekke samtalen tilbake der nerven er.

HENNING HERRESTAD *har doktorgrad i filosofi, er filosofisk praktiker og har egen praksis den man kan få ryddehjelp i kaotiske tanker.*

COACHEN

– Hva er det du kan? Hva er det du vil? Og hvor strevsomt vil du at livet skal være, spør Mette Venold.

– Spørsmålene kan lyde banale, men for de fleste krever det stor innsats å svare på dem. Mange velger å få profesjonell hjelp, forteller Mette Venold.

– Vi starter alltid med nåsituasjonen, det er viktig å få frem en behovsavklaring, og deretter jobbe med bevisstgjøring av kompetanse og motivasjon. Mange gjør den feilen at de setter opp en faktabasert CV. Der vil det for eksempel stå «advokat». Min jobb er å kartlegge kompetansen til den enkelte. Like viktig er det å få frem resultatene kunden har oppnådd i løpet av karrieren. Dette blir til sammen kundens kompetansedokument. Og hva er kompetanse? Jo, det er utdanning, erfaring, personlige egenskaper og resultater du har oppnådd. Når vi setter opp en kompetanseprofil, graver vi langt ned og tilbake i tid for å finne hva du har jobbet med, og hvilke verv utenfor jobben du har hatt. Har du vært første kvinne på månen, så få med det. Da skiller du deg ut fra de andre søkerne.

Et kompetansedokument er nyttig for en ny arbeidsgiver, men like viktig for kunden selv. Jeg har sett mange eksempler på hvordan det virker som en vitaminninnsprøytning på arbeidssøkerens selvtillit. Noen som kommer til meg har vært arbeidssøkende i flere år uten å bli kalt inn til intervju. De har mistet troen på at noen vil ha dem. I de fleste tilfeller har de søkt på de gale jobbene, uten å se det selv.

Tenk også nøye gjennom hvem du setter opp som referanse. Ikke alle velger sine referanser med omhu.

> **Karriere er balansen mellom jobb og privatliv.**

En del av min jobb er også å hjelpe kunden å finne de riktige jobbene å søke på. Det er nemlig ikke bare å gå inn på finn.no. Arbeidsmarkedet er mer finurlig enn som så.

Mange tenker at en vellykket karriere er å klatre opp, opp og enda høyere opp. Mette Venold definerer annerledes. Karriere = et fungerende arbeidsliv i utvikling + et fungerende privatliv. Karriere er balansen mellom jobb og privatliv. Mange har grenseløse jobber, og da kan du risikere å få et liv i ubalanse. Det er ingen tjent med på sikt.

METTE VENVOLD *er cand. polit og organisasjonspsykolog. Hun er sertifisert veileder og karrierecoach i sitt eget selskap, Karriere i balanse AS.* •

Slik lykkes du i JOBBMARKE

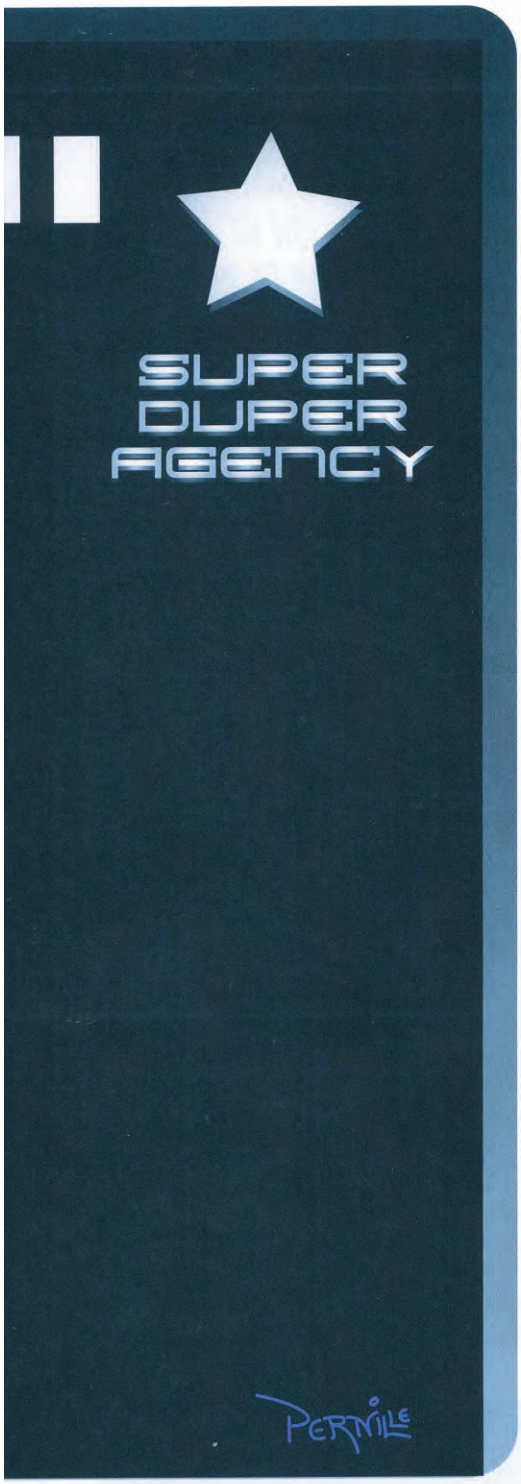

DET

For deg som søker ny jobb: Fokuser på hva du kan, ikke hva du er. Det er nemlig dette menn gjør med stor suksess.

TEKST: *Christina Bølling* ILLUSTRASJON: *Pernille Gedde*

ÅTTE AV TI JOBBER BLIR ALDRI UTLYST, DE BLIR FORDELT VIA NETTVERK. Det er et problem for kvinner fordi vi er ikke på langt nær så gode på å bruke omgivelsene som vi selv tror. Vi liker ikke å be andre om tjenester, sier karriererådgiver Brigitte Baadegaard. Hun har også skrevet en bok om jobbsøking for kvinner.

Hun nevner en rekke faktorer som kjennetegner hvordan kvinner navigerer karrieren sin.

– Kvinner søker på de stillingene som blir utlyst, og som det derfor er mange søkere til. Og så er vi ikke spesielt gode til å selge oss selv. Kvinner maler med bred pensel. En mann vil for eksempel ikke finne på å skrive i en søknad at han er «flink med mennesker». Hvordan flink? Der er ikke kvinner spesifikke nok. En annen klassisk feil som ofte gjøres av kvinner, er å fremheve personlighetstrekk, noe arbeidsgiveren i bunn og grunn ikke har interesse av. Kvinner bør bli flinkere til å dokumentere sine suksesser.

Ifølge Birgitte Baadegaard er kvinner redde for å skryte og love mer enn vi kan holde. Derfor havner vi bak mennene i jobbsøkerkøen. Ikke fordi de er bedre enn oss, men fordi vi ikke får frem hvor gode vi er.

De siste fem årene har Birgitte Baadegaard hjulpet kvinner med å få gode jobber. Både unge kvinner som skal ut og bruke utdannelsen sin for første gang, og kvinner som har mistet jobben, eller som har opplevd at karrieren har gått i stå på grunn av fødselspermisjoner.

Det gjelder å være tydelig på nøyaktig hva du er god på. Hvis du ikke vet hva det er selv, så kan du få profesjonell hjelp. Prøv å tenke gjennom virksomhetens syklus, hva kan de har bruk for? Kan det være aktuelt å jobbe gratis som praktikant en stund?

– Finn ut hvordan kombinasjonen av utdannelsen din, personligheten og livsvalgene dine gjør deg attraktiv på arbeidsmarkedet slik det ser ut nå. Her er det aller viktigste å bli bedre til å formidle hva du kan, ikke hvem du er.

Birgitte Baadegaard utdyper:

– Selv superdyktige, velutdannede kvinner har et skjult behov for å vise at de er «et godt menneske» når de søker på en jobb. Men det er unødvendig. Din kommende arbeidsgiver går ikke ut fra at du er en kald person eller en dårlig mor selv om du ikke bruker tid på å fremheve dine myke sider. Jo mer du dykker ned i det private og følelsesmessige, desto mer kan den kommende arbeidsgiveren komme til å tvile på engasjementet ditt. Tenk litt over det når du søker på en jobb.

Birgitte Baadegaard kan også fortelle deg hvorfor du ikke blir forfremmet eller tør å ta spranget til den nye, spennende jobben du har både nok erfaring og nok kompetanse for. Noe kvinner bør bli flinkere til er å ikke ta avslag, konflikter og motstand så personlig.

– Selv med en god søknad, et vellykket første intervju og kanskje også et intervju nummer to, kan du risikere å få avslag. Jobbsøking består av mange faser. Kanskje er du god på noen av dem, mens du faller gjennom i andre. Mange kvinner blir også gående og stampe i den samme jobben fordi de ikke får fortalt sjefen at de har mer i seg. Eller de bekymrer seg for praktiske ting, som om det vil være mulig å gå tidlig for å hente barna, når de får et jobbtilbud. Sørg for å få jobben først, ta det praktiske etterpå. »

Jo mer du dykker ned i det private og følelsesmessige, desto mer kan den kommende arbeidsgiveren komme til å tvile på engasjementet ditt.

BIRGITTE BAADEGAARD SER HVORDAN DET KAN VÆRE VANSKELIG Å KOMBINERE BARN MED KARRIERE, HUN OPPLEVER DET SELV OGSÅ:

– Da jeg var gravid den første gangen, veddet kollegene mine på at jeg ville være tilbake på plass før fire måneder var gått. De var sikre på at jeg kom til å kjede meg hjemme. Men det samme skjedde jo med meg som med mange mødre: Plutselig var kjærligheten til ungen min viktigere enn mitt personlige ego. Jeg tok en pause, og det har jeg ikke angret på. Hun understreker at moralen ikke er at kvinner skal droppe karrieren.

– Det ville jo vært helt feil hvis vi skaper et arbeidsmarked der det ikke er plass til familieliv. Kvinner må tørre å tro på at det er en tid for alt. Du er ikke ute av arbeidsmarkedet fordi om du velger å konsentrere deg om barna en periode. Men hvis vi kvinner bakker ut, er vi indirekte med på å gjøre arbeidsmarkedet mer rigid og ufremkommelig både for oss selv, våre medsøstre og fremtidens unge kvinner. Det går ikke.

Birgitte Baadegaards siste råd går ut på å se seg selv med arbeidsgiverens øyne, og ikke være redd for å bruke sitt private nettverk.

– Kvinner hjelper hverandre med å hente barn og kjøre dem til fritidsaktiviteter, men bruker hverandre sjelden faglig. Du skal dessuten ikke se bort fra at det et sted i nettverket ditt finnes noen som representerer en arbeidsgiver som trenger nøyaktig en slik som deg. •

SLIK FÅR DU JOBBEN

10 gode råd til deg som vil ha ny jobb

1. Få profesjonell hjelp til å forbedre søknadene dine. Fremhev det som er din spisskompetanse.
2. Finn ut hva som er din styrke, faglig og menneskelig. Få hjelp av en rådgiver eller mennesker i nettverket ditt hvis du synes det er vanskelig.
3. Vær spesifikk. Er du flink med mennesker? Er du god til å snakke, inspirere andre, løse konflikter, se potensial eller noe annet?
4. Dokumenter dine suksesser og systematiser nettverket ditt.
5. Hvis noe føles lett for deg, er det trolig en av dine sterke sider. Bygg videre på det.
6. Skap deg et faglig nettverk og bruk det. Det er lov.
7. Send åpne søknader til steder du virkelig har lyst til å jobbe.
8. Dra i mange tråder, og ikke ta avslag personlig.
9. Søk på jobben selv om du ikke har alle kvalifikasjonene som etterlyses i stillingsannonsen.
10. Finn ut om du har faglige svakheter, og ta kurs for å tette hullene.

Fremtidens jobb:

DE BESTE JOBBENE KOMMER TIL Å GÅ TIL ...

Ifølge det amerikanske psykologi-tidsskriftet *Psychology Today* går de beste jobbene i fremtiden til de som har størst analytisk talent. Før i tiden brukte man hodet til å samle på fakta og data, i dag handler det mer om å kunne sortere informasjon. Datamaskinen er overlegen når det kommer til fakta og data, det gjelder å være god på det den ikke kan:

Du må være

1. Rask på å analysere og sortere ny informasjon.
2. Beredt til å skifte spor (forkaste det du for litt siden trodde var riktig).
3. God til å samarbeide på tvers av grenser.
4. God til å formidle budskapet ditt og ideene dine.

Andre egenskaper er god dømmekraft, prioriteringssans, planleggingsevne, fleksibilitet, toleranse, risikovillighet og evnen til å ikke gå etter belønning her og nå, men heller planlegge langsiktig.